

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: CAMPA-NET a.s., IČ: 27770567, se sídlem 28. října 892/11, Jeseník**, zastoupeného Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem AK V Praze 10 – Vršovcích, Litevská 8/1174, 100 00 Praha 10 – Vršovice, proti **žalovanému: Magistrát města Pardubice, se sídlem Pernštýnské náměstí 1, 530 21 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2012, č.j. MmP 45432/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo změněno rozhodnutí vydané Úřadem městského obvodu – Statutárním městem Pardubice, Městským obvodem Pardubice I, a to tak, že původní část výroku ve znění: „z moci úřední rozhodl takto:“ se nahrazuje zněním: „rozhodl dle § 43 odst. 5 písm. b) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných

hrách, ve znění pozdějších předpisů, takto:“, přičemž ostatní části prvoinstančního rozhodnutí zůstávají beze změny. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce předně uvedl, že „správní orgány rozhodly formálně správně, avšak za použití zákonů, které jsou zcela zjevně v rozporu s ústavním pořádkem ČR, kdy tento rozpor byl za prvé namítán v podnětech, za druhé je zcela zjevný“. Opětovně dále žalobce konstatoval, že žalované rozhodnutí je v souladu se zákonem, ale zákon je „zcela účelově stavěn“, když jeho „výstavba“ je zcela zjevně v rozporu s ústavním pořádkem ČR a porušuje zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace, vyjádřené v principu „se stejným zacházet stejně, s rozdílným rozdílně“. V další části žaloby, kterou současně označil i jako návrh na přerušení řízení a podání podnětu k Ústavnímu soudu, pak žalobce uvedl argumentaci týkající se neústavnosti právních předpisů, dle kterých bylo ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, rozhodováno.

Žalobce se domáhal vrácení správního poplatku za vydání povolení (povolení provozování výherních hracích přístrojů – dále jen „VHP“), který v sobě obsahoval část „konzumační“, avšak tento poplatek nebyl a nemohl být konzumován v důsledku změny příslušného právního předpisu, přičemž se jedná o změnu zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), s účinností od 1.1.2012 (tj. zákon č. 458/2011 Sb., kterým se mimo jiné novelizuje i zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích – pozn. krajského soudu). Žalobce uvedl, že „nenapadá změny a právo státu změnit i pravidla hry po vydání předmětného správního povolení“, tj. povolení k provozování VHP, přičemž předmětná povolení byla vydávána na základě žádostí, které byly podány na období od 1.1.2012 počátkem prosince 2011. Předmětné žádosti byly tedy podány v předstihu, ještě než byla příslušná změna zákona schválena a zásadním způsobem změnila „pravidla hry“. Podstatná je skutečnost, že různí provozovatelé na rok 2012 zaplatili poplatek podle toho, zda žádali povolení na 3, 6 nebo 12 měsíců a výše byla v principu násobkem. S ohledem na změnu zákona však stát „negoval“ skutečnost zaplacení na různě dlouhé období roku 2012 a po vydaných rozhodnutích většinou nastavil režim, kdy diskriminačním způsobem negoval a nebral v potaz, kdo kolik zaplatil. Tímto způsobem porušil zásadu rovného zacházení a zásadu nediskriminace, protože ten, kdo požádal o povolení po 1.1.2012, tyto poplatky neplatil, zatímco subjekty, které zaplatily na 12 měsíců byly znevýhodněny. Pokud by stát zachoval zásadu nediskriminace a rovného zacházení, pak by měl stanovit stejnou částku pro všechny subjekty či přechodné období. Tím, že stát zcela negoval situaci, kdy různé subjekty zaplatily na rok 2012 různé částky, tedy v konečném důsledku nebyly tyto různé částky brány v potaz, porušil jedno ze základních pravidel garantovaných ústavním pořádkem ČR a tato diskriminace je zcela neodůvodnitelná a nedůvodná. S ohledem na skutečnost, že od 1.1.2012 se za přijetí žádosti o vydání povolení či jeho změnu vyměřuje poplatek nikoliv konzumační za jednotlivý přístroj, ale poplatek za celou žádost a zároveň od 1.1.2012 provozovatel VHP v souladu se změnou zákona o loteriích odvádí poplatky jiné, nahrazující poplatky vyměřované do 31.12.2011, je na místě, aby část příslušného nekonzumovaného poplatku byla upravena na částku platnou od 1.1.2012 a zbývající část měla být vrácena. Žalobce má tedy za to, že má nárok na vrácení předmětného zaplaceného správního poplatku, kdy správní orgán aplikoval sice předpis platný řádně, ale předmětný předpis je v rovině ústavněprávní nekonformní a tato „nonkonformita“ měla být v rámci řízení, v němž bylo vydáno žalované rozhodnutí, „řešena“. Žalobce se proto domníval, že je na místě řízení přerušit a podat Ústavnímu soudu návrh dle článku 95 odst. 2 Ústavy ve vztahu ke změně zákona o loteriích, s účinností od 1.1.2012. Dále žalobce k tomu uvedl, že „zákonodárci“ přijali v rozporu

s ústavním pořádkem ČR variantu právní úpravy, která se řídí principem „s rozdílným zacházej stejně“ a bez ohledu na to, kolik v roce 2011 na rok 2012, který subjekt zaplatil, tak v roce 2012 budou platit od 1.1.2012 stejně, bez jakékoliv diference. Tuto situaci zapříčinily „zákonodárné orgány“, když dosavadní složitá struktura správních poplatků v položce 21 sazebníku správních poplatků se nahrazuje pouze dvěma správními poplatky, a to poplatkem za vydání povolení a změnu povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry. V důsledku změny zákona, která nastala po podání žádosti v roce 2011 a vydání rozhodnutí, bylo placení všemi subjekty stejné, bez ohledu na to, kolik zaplatili za povolení provozování VHP v roce 2012, z čehož je zřejmé narušení podnikatelského prostředí a narušení rovného zacházení mezi účastníky, kdy subjekty, které uhradily nejdelší dobu, byly výrazně a nedůvodně diskriminovány proti subjektům, které nezaplatily buď žádné povolení a požádaly o povolení až v roce 2012 či si nechaly vystavit povolení jen na 3 měsíce roku 2012. Zaplacený poplatek nebyl a nemohl být konzumován v důsledku změny příslušného právního předpisu. S ohledem na tuto skutečnost, která je projevem i tím, že od 1.1.2012 se za přijetí žádosti o vydání povolení či jeho změnu vyměřuje poplatek nikoliv konzumační za jednotlivý přístroj, ale poplatek za celou žádost a zároveň od 1.1.2012 provozovatel VHP v souladu se změnou zákona o loteriích odvádí poplatky jiné, nahrazující poplatky vyměřované do 31.12.2011, je tedy na místě, aby část příslušného správního nekonzumovaného poplatku byla upravena na částku platnou od 1.1.2012 a zbývající část byla vrácena. Žalované rozhodnutí je neúplné a trpí vadou, když rozhodnutí nezahrnuje a neřeší celý rozsah návrhu či celý rozsah problematiky, kdy žalobce požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo doplněno o výrok, kterým bude provedena změna správních poplatků tak, že se výše nekonzumovatelné části správního poplatku, která přesahuje částku 5.000 Kč vrátí. Žalovaný se tak nedostatečně vypořádal s návrhem žalobce. Žalobce považuje výše zmíněnou právní úpravu za účelovou a rozpornou, a to i v rámci metodiky a výkladu Ministerstva financí ČR. Žalobce dále popsal rozdíl mezi daní a poplatkem, že údajně nemá poplatník právo na ekvivalentní protiplnění. U poplatků existuje protiplnění od toho, komu poplatek směřuje. Poplatky uplatňované při provozování podle zákona o loteriích a vztahující se k VHP měly skutečně poplatkový charakter. Plněním za daný poplatek zde tedy byla reálná možnost umístit a provozovat příslušný počet VHP na území obce, v dané provozovně, na danou dobu, bez dalších jiných plateb vázících se na provozování nad rámec rozhodnutí. Právo, které bylo nabyto, tj. garance možnosti provozování přístroje bez dalších poplatků, bylo negováno zákonem, přijatým po vydání příslušného správního rozhodnutí. V tom lze spatřovat protiústavnost, kdy se právní úpravou vytváří stav nerovnosti mezi jednotlivými subjekty ve stejné situaci a ve stejném postavení. Dále žalobce odkázal na podnět na zahájení přezkumného řízení a návrh na změnu původního rozhodnutí a podané odvolání ve věci. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil, a to včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalovaný rozhodl formálně správně a v souladu se zákonem. Žalovaný byl povinen řídit se ústavním pořádkem ČR a vykládat zákony v jeho smyslu, nemohl sám rozhodovat tak, že by ignoroval platné právní předpisy s poukazem na to, že si je sám vyhodnotil jako „jsoucí“ v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Na vyjádření žalovaného reagoval ještě žalobce replikou, ve které rozvinul svoji argumentaci týkající se protiústavnosti zmíněných právních předpisů.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného

rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě

proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

V prvé řadě soud musel konstatovat, že se mohl jen zabývat argumentací žalobce, kterou uvedl žalobce v žalobě, přičemž jeho odkaz na podnět na zahájení přezkumného řízení, na návrh změny původního rozhodnutí a podané odvolání (bod 23 žaloby) nemohl akceptovat, když soud není povinen sám ex officio vyhledávat ve správním spisu tuto argumentaci žalobce, protože přezkoumává žalované rozhodnutí na základě námitek uvedených v žalobě, nikoliv v odvolání či jiných návrzích žalobce učiněných ve správním řízení, jelikož soud přezkoumává žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, a ty mohou být uvedeny pouze v žalobě, nikoliv v těchto dalších úkonech žalobce (argumentace soudu viz výše). Ze správního spisu, a zejména z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z rozhodnutí žalovaného, soud zjistil, že dne 8.12.2011 vydal správní orgán I. stupně na základě žádosti žalobce rozhodnutí, kterým vydal povolení k provozování VHP pro období 1.1.2012 až 30.6.2012. U čtyř povolovaných přístrojů vyměřil rozhodnutím správní poplatek dle položky č. 21, písm. c) Sazebníku zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích (dále jen „zákon o správních poplatcích“), a to ve znění účinném do 31.12.2011. Podle citované položky uvedeného sazebníku činily poplatky za vydání povolení k provozování sázkových her podle § 2 písm. e) zákona, za každý VHP

1. nejdéle na 3 měsíce v kalendářním roce 10.000 Kč,
2. nejdéle na 6 měsíců v kalendářním roce 16.000 Kč
3. nejdéle na 1 kalendářní rok 30.000 Kč.

V dané věci byl rozhodnutím ze dne 8.12.2011 vyměřen správní poplatek za 4 přístroje – VHP, na dobu 6 měsíců, tedy celkem se jednalo o částku 64.000 Kč. Dne 27.4.2012 vydal správní orgán I. stupně v souladu s § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích rozhodnutí, kterým z moci úřední rozhodl tak, že z výrokové části rozhodnutí ze dne 8.12.2011 (část označená slovy „ukládá provozovateli“) vypustil body B, H a L, a to v souvislosti s legislativními změnami provedenými zákonem č. 458/2011 Sb. (jednalo se o povinnosti provozovatele VHP předložit vyúčtování provozu VHP, protože dle nové právní úpravy zákona o loteriích od 1.1.2012 předložení vyúčtování provozu VHP povolujícímu orgánu není relevantní, neboť od 1.1.2012 vykonávají správu odvodů z loterií a jiných her finanční úřady; dále se jednalo o povinnost pořídit protokol o přerušení provozu VHP, které by mohlo mít vliv na výši odváděných místních poplatků, když od 1.1.2012 byl zrušen § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž místní poplatky za provozované VHP povolené Ministerstvem financí ČR byly tímto zrušeny, a dále se jednalo o povinnost odvést část výtěžku ve smyslu § 4 zákona o loteriích ze všech provozovaných VHP, přičemž podle nové právní úpravy povolující orgán již není oprávněn v podmínkách rozhodnutí stanovit, že mu má být část odvodů poukázána na účet). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž v podstatě nepopřel zákonnost uvedeného postupu, tj. změnu rozhodnutí ze dne 8.12.2011, ale domáhal se toho, aby v rámci

změn došlo i ke změně vyměření správního poplatku za VHP, a to tak, aby žalobci byl vrácen správní poplatek vyměřený mu v dotčeném řízení na základě právní úpravy účinné do 31.12.2011 a byl mu pro rok 2012 vyměřen poplatek podle právní úpravy účinné od 1.1.2012. Žalovaný rozhodl tak, že změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně (z 27.7.2012, kterým bylo změněno rozhodnutí ze dne 8.12.2011), a to tak, že pouze část výroku ve znění „z moci úřední rozhodl takto:“, nahradil zněním: „rozhodl dle § 43, odst. 5, písm. b) zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, takto:“, přičemž ostatní části odvoláním napadeného rozhodnutí ponechal beze změny. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí se ke zmíněnému požadavku žalobce na vrácení správního poplatku vyjádřil tak, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, tj. se zákonem č. 458/2011 Sb., kterým se mimo jiné novelizuje i zákon o správních poplatcích, když postupoval dle části 59, článku LXXVIII. Dále uvedl, že žalobce podal původní žádost dne 6.12.2011, čímž bylo zahájeno řízení v dané věci a konstatoval, že nedojde ke dvojímu zpoplatnění v téže věci, jelikož na žalobce dopadá povinnost uhradit správní poplatek stanovený a vypočtený dle právní úpravy platné k datu zahájení řízení, tj. k datu podání žádosti. Zároveň žalobce nebude pro dotčené období zpoplatňován znovu správním poplatkem dle právní úpravy účinné od 1.1.2012. Zároveň se žalovaný vyjádřil i k odvolací námitce žalobce týkající se protiústavnosti vyměřeného správního poplatku, když podle jeho názoru poplatek byl vyměřen dle právní úpravy platné a účinné k datu podání žádosti, v souladu s výše zmíněnou právní úpravou (výše zmíněná část zákona č. 458/2011 Sb.). Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když v souvislosti se zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů a změně zákona o místních poplatcích, v platném znění, vypuštěním výše zmíněné dotčené části výroku měněného rozhodnutí odstranil části rozhodnutí ukládající žalobci povinnosti pro rok 2012, které se v důsledku novely č. 458/2011 Sb. staly neaplikovatelné, nemající oporu v zákoně (zrušení povinnosti odvodu části výtěžku z provozovaných VHP dle § 4 zákona o loteriích, ve znění do 31.12.2011, zrušení místního poplatku za provozovaný hrací přístroj, přechod správy odvodů z loterií na finanční úřady), přičemž tuto změnu měl oprávnění správní orgán I. stupně realizovat, neboť proto měl oporu v ust. § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích, které takový postup umožňuje (podle tohoto ustanovení zákona o loteriích orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, může již vydané povolení plnit nebo změnit, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry nebo veřejný zájem). Ostatně proti tomuto postupu žalobce ve správním řízení a ani v žalobě nic nenamítal.

Žalobce v žalobě a v podstatě i v průběhu správního řízení (v odvolání) napadl ústavnost nové právní úpravy, kdy zmíněným zákonem č. 458/2011 Sb. byla mimo jiné stanovena jiná sazba zmíněných poplatků, neboť v části 59 byla zahrnuta i změna zákona o správních poplatcích, ze které vyplývá, že se mění i položka 21 (nově za přijetí žádosti o vydání povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry byla stanovena částka 5.000 Kč a za změnu povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry byla stanovena částka 3.000 Kč). Proto bylo podstatné, jakým způsobem se s touto námitkou vypořádal žalovaný. Ten v odůvodnění žalovaného rozhodnutí k této námitce uvedl, že v dané věci nemohl správní orgán I. stupně postupovat jinak, dle návrhu žalobce, který požadoval, aby mu byl vrácen správní poplatek vyměřený na základě právní úpravy účinné do 31.12.2011 a byl mu pro rok 2012 vyměřen poplatek podle nové právní úpravy účinné od 1.1.2012, když správní orgány jsou povinny respektovat platnou právní úpravu a nemohou vyslovovat nesoulad právní úpravy, podle které postupovaly, s ústavním pořádkem ČR. K uvedenému návrhu žalovaný

dále uvedl, že v dané věci je nutné aplikovat zákon č. 458/2011 Sb., kterým se mimo jiné novelizuje i zákon o správních poplatcích (část 59, kdy tato část „hovoří jasně“: Bylo-li řízení, které je předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. a), c), e) nebo f) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, zahájeno přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, postupuje se při stanovení sazby a výpočtu tohoto poplatku podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se správní poplatek stane splatným ode dne nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona. Správní poplatek podle položky 21 písm. b) nebo d) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, se stanoví naposledy za kalendářní rok 2011 s tím, že při stanovení jeho sazby a při jeho výpočtu se postupuje podle dosavadních právních předpisů).

Žalovaný dále uvedl, že žadatel podal původní žádost dne 6.12.2011, čímž bylo zahájeno řízení v dané věci a správní orgán I. stupně tedy neměl důvod, proč by v dotčené části vyměřeného správního poplatku postupoval jinak. Navíc uvedl, že nedojde ani ke dvojímu zpoplatnění v téže věci, jelikož na žalobce dopadá povinnost uhradit správní poplatek stanovený a vypočtený dle právní úpravy platné k datu zahájení řízení (podání žádosti). Přímou dále uvedl, že žalobce nebude pro dotčené období zpoplatňován znovu správním poplatkem dle právní úpravy účinné od 1.1.2012. Proti tomuto právnímu názoru žalobce v podstatě nevznese, jak v průběhu správního řízení, tak v žalobě, námitku, když přímo v žalobě konstatoval, že „správní orgány rozhodly formálně správně“, přičemž ale použily zákony, jenž jsou „zcela zjevně v rozporu s ústavním pořádkem ČR“. Protože žalobce proti zmíněnému závěru žalovaného nevznese žádnou námitku neměl soud důvod přezkoumávat správnost právního názoru žalovaného uvedeného v odůvodnění žalovaného rozhodnutí; může snad jen konstatovat, že tento závěr byl oprávněn žalovaný v souladu se zásadou legality učinit. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou a nedospěl k závěru, že v dané věci byl dán důvod pro postup dle ust. článku 95 odst. 2 Ústavy ČR (resp. dle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb.). Zákon č. 458/2011 Sb. byl přijat zákonným způsobem, byl vyhlášen ve Sbírce zákonů a je součástí právního řádu České republiky. Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobce týkající se neústavnosti nové právní úpravy, když výše citovaná ustanovení zmíněného zákona nejsou v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Krajský soud není povinen nahrazovat činnost Ústavního soudu a vyvracet názory žalobce o neústavnosti platné právní úpravy. K této otázce pouze soud konstatuje, že žalobce „srovnává nesrovnatelné“. Je sice pravdou, že dle notoricky známé definice spravedlnosti, platné již v římském právu („*suum cuique tribuere*“ – „každému dát co je jeho“), čili že „se stejnými případy je třeba nakládat stejně a s různými případy různě (Hartova definice spravedlnosti), avšak v dané věci tento požadavek byl naplněn. V souvislosti se změnou právní úpravy týkající se placení poplatku za VHP je nutné srovnávat právní situaci subjektů dle konkrétních podmínek vyplývajících z platné právní úpravy vztahujících se k této konkrétní situaci. Nelze proto srovnávat situaci subjektů, které uhradily poplatek za nejdelší dobu dle předchozí platné právní úpravy (tj. za jeden kalendářní rok) se subjekty, které nezaplatily buď za žádné povolení a požádaly o povolení k provozování VHP až v roce 2012, nebo si „nechaly vystavit povolení jen na 3 měsíce roku 2012“, jak namítl žalobce v žalobě. To jsou přece zcela odlišné situace a je věcí „podnikatelských subjektů“, jakým způsobem požádaly o povolení dle předchozí platné právní úpravy a je možné jen v souladu s výše uvedenou zásadou srovnávat jejich postavení se subjekty, které se chovaly stejně, tj. požádali rovněž o povolení na uvedenou dobu. Nelze srovnávat jejich situaci s postupem jiným, tj. subjektů, které požádaly o povolení až v roce

2012, když k tomu určitě měly vlastní důvody, které nevyplývaly z platné právní úpravy, ale pouze z jejich vlastní podnikatelské činnosti. Navíc to, co požaduje žalobce, tedy vyrovnání veškerých rozdílů vzniklých v souvislosti s přechodem na nový způsob placení těchto poplatků, je snahou o dosažení absolutní spravedlnosti, které nelze v životě, natož pak v právu, dosáhnout. Ostatně, jak uvedl sám Ústavní soud ČR v rozhodnutí ze dne 29.9.2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, „představa, že soudní přezkum je všenapravujícím řešením pro dosažení spravedlnosti je rovněž iracionální. Každé soudní rozhodnutí zcela přirozeně sebou nese u účastníků řízení pochybnosti o jeho správnosti, v podstatě stejné, jako ve vztahu k rozhodnutím, která mají být přezkoumávána. V očích účastníků jakéhokoliv soudního řízení je obvykle výsledek řízení vnímán tak, že jedna nespravedlnost je nahrazována jinou, a to podle toho, jak je kdo rozhodnutím postižen. Snaha po dosažení spravedlnosti proto nemůže jít do krajnosti. Prostě všeho moc škodí a jak se to docela výstižně říká v knize Kazatel „spravedlivý hyne i při své spravedlnosti a svévolník dlouho žije i při své zlobě. Nebud' příliš spravedlivý ani nadmíru moudrý; proč by ses měl zničit?“ (Kaz. 7, 15-16).

V dané věci soud tedy dospěl k závěru, že oba správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou, kdy požadavek žalobce na vrácení správního poplatku vyměřeného na základě právní úpravy účinné do 31.12.2011 nebyl důvodný a pro jiný postup než podle platné právní úpravy neexistoval právní podklad, přičemž správní orgány postupovaly podle platné právní úpravy. Na tuto skutečnost neměly vliv ani úvahy žalobce týkající se popisu rozdílu mezi daní a poplatkem, které uvedl žalobce v bodu 22 žaloby.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl neúspěšný v řízení a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. dubna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.